

HARLEQUIN®

Kingitused

005
JUULI

Lynne Graham

KREEKA MILJARDÄRI
MÄSSULINE PRUUT

Esimene peatükk

Limusiini ilmudes läbis kirikutrepile kogunenud hästiriie-
tatud inimsümma märgatav ootusärevuse laine. Kahest
autost, mis olid juba rivistunud eelvalveks, väljusid tume-
daid prille kandvad lihaselised mehed, kes raadiosaatjatega
rääkides olid lehvikukujuliselt hargnedes moodustanud
kaitsva ahela. Turvameeskonnalt märguande saanud auto-
juht lähenes lõpuks ometi limusiini reisijapoolsele uksele.
Sumin õhus muutus tugevamaks, kaelad olid parema vaate
saamiseks õieli aetud, silmad uudishimust aplad.

Leonidas Pallis astus autost välja kõnniteele ja otse-
kohe oli kogu tähelepanu tema kontrolli all. Kreeka mag-
naat oma poleeritud sõrmeküünteni, seisis ta seal oma
meeter üheksakümne viie pikkuse koguga. Ta oli vapus-
tavalt nägus mees, kes kandis musta kašmiirmantlit ja
rätsepaülikonda sellise elegantsiga, mis muutis ta tapvalt
seksikaks. Kuid see viimase peal maitsekas välimus oli
kokku sobitatud külmaverelise reserveerituse ja halasta-
matusega, mis muutis inimesed väga närviliseks. Olles
sündinud maailma ühes rikkamas perekonnas, selliste
vanemate lapsena, kelle dekadents oli legendaarne, oli
Leonidas saavutanud metsiku kuulsuse juba varases eas.
Kuid mitte ükski teine teadaolev Pallis polnud ilmuta-
nud sellist imelist ärialast andekust. Mitmekordse miljar-
därina oli ta Palliste klanni kuldne iidol, keda samaaegselt
nii kardeti kui ka jumaldati.

Kõiki oli huvitanud, kas ta vaevub mälestusteenistusel osalema või mitte. Lõppude lõpuks oli ainult natuke üle kahe aasta möödunud sellest, kui Imogen Stratton oli autoavariis surma saanud. Kuigi ta ei olnud tol ajal Leonidasega seotud olnud, oli ta nautinud nende tõusude ja mõõnadega liitu juba sellest ajast, kui mees oli alles ülikoolis õppinud. Imogeni ema Hermione purjetas ettepoole, et tervitada oma kõige tähtsamat külalist ülevoolava rahuloluga, kuna Leonidas Pallise kohalolek muutis tavalise ürituse selliseks seltskondlikuks sündmuseks, mis oli väärt kommenteerimist. Kuid Kreeka miljardär ei teinud sellest peaaegu väljagi – Strattonid olid tegelikult võõrad. Kui Imogen veel elas, ei olnud mees neid kohanud ega olnud tahtnudki seda teha, ning tal puudus igasugune isu lipitseva pugemise järele.

Veidral kombel ei olnud ainuke inimene, see ainuke elusolev tuttav Strattonite pereringis, keda ta oli lootnud end kirikus ees tervitamas leida, oma nägu veel näidanud. Selleks oli Imogeni nõbu Maribel Greenaway. Keeldudes kutsest istuda esimeses pingireas, valis Leonidas vähem prominentse istekoha ning vajus sellele pantri graatsilisusega. Ta imestas endamisi, miks ta üldse oli kohale tulnud, teades, et Imogen oli põlanud taolisi kombetalitusi. Ta oli nautinud oma kuulsust modelli ja pidutsejana. Rohkem veel kui olla märgatud ja imetletud, oli Imogenile meeldinud inimesi šokeerida. Ometi oli ta palju vaeva näinud, et mehele meeldida, kuni süvenev narkosõltuvus oli Leonidase huvi tema vastu kaotanud. Mehe karmikujuline suujoon mahenes. Lõpptulemusena oli ta

naise oma elust välja lõiganud. Osalemine tema matustel oli endast kujutanud väljakutset ning selle harvaesineva sisemise konflikti tulemus oli olnud plahvatuslik. Kuid minevik oli minevik, ning kahetsemise ja möödunu meenutamisega ei vaevanud Leonidas ennast kunagi.

Maribel suunas oma vana auto parkimisplatsi poole. Ta oli jubedalt hiljaks jäänud ja kiirustas metsikult. Järsu liigutusega pööras ta autopeegli enda poole ning püüdis juuksehari ühes käes ja klamber hammaste vahel, juukseid kinni panna. Värskelt pestud ja veel niiske õlgadeni ulatuv kastanpruun pahmakas oli tõrksa välimusega. Ta oleks peaaegu raevust nutma puhkenud, kui klamber tema kärsitute sõrmede vahel katki läks. Harja käest visates üritas ta juukseid sõrmedega siluda ning samal ajal autost välja pääseda. Hommikust peale oli kõik valesti läinud. Või tegelikult oli see lõputu minikatastroofide jada alanud vist juba eelmisel õhtul, kui tema tädi Hermione oli helistanud ja mesimagusalt öelnud, et ta mõistaks täiesti, kui Maribeli jaoks oleks liiga raske mälestusteenistusel osaleda.

Maribel oli selle uudise peale kõssi tõmbunud, hambaid krigistanud ja vait olnud. Viimased kaheksateist kuud olid tema sugulased talle väga selgelt mõista andnud, et ta oli nüüd nende jaoks *persona non grata*. See oli haiget teinud, sest Maribel oli neid peresuhteid, millest ta ilma jäeti, kalliks pidanud. Kuid vaatamata sellele mõistis ta nende eemaletõmbumist täiesti. Ta mitte ainult ei olnud

kunagi Strattonite peremudelisse sobinud, ta oli lisaks sellele rikkunud ka kõiki sinna juurde kuuluvaid reegleid.

Tema tädi ja onu panid suurt rõhku välimusele, rahale ja seltskondlikule positsioonile. Väline mulje oli neile ülioluline. Kuid kui Maribel oli orvuks jäänud, oli tema ema vend talle kohe pakkunud oma kodu, kus elasid ka tema enda kolm last. Imagoteadlikus Strattonite majapidamises oli Maribel pidanud õppima seda, kuidas sulanduda üldisesse taustapilti, kus tema saamatus ilu, vormi ja graatsia valdkonnas oli vähem ärritav ja pahameelt tekitav. Need aastad oleks olnud päris trööstitud, kui neid ei oleks elavdanud Imogeni pulbitsev huumorimeel. Kuigi Imogenil ja Maribelil ei olnud mitte vähimatki ühist, oli Maribelil tekkinud kolm aastat vanema nõoga väga sügav side.

See oli peamine põhjus, miks Maribel oli otsustanud, et miski ei tohi takistada tema siirast vajadust teenistusel osaleda ning oma viimset austust avaldada. *Mitte miski*, kordas ta endale visalt, isegi mitte tugev isiklik kimbatus, mida ta tundis. See rahutusttekitav tunne ajas teda marru. Üle kahe aasta oli mööda läinud. Tal ei olnud mingit vajadust olla ikka veel nii tundlik – *Leonidasel* ei olnud ju terves kehas ühtegi tundlikku rakku.

Tema kannikesevärvi silmades süttis sõjakas tuluke ning ta lõi selja sirgu. Ta oli kahekümne seitsme aastane. Tal oli doktorikraad ning ta oli ülikooli antiikajaloo osakonnas üliõpilaste juhendaja. Ta oli tark, tasakaalukas ja praktiline. Mehed meeldisid talle kui sõbrad või kolleegid, kuid ta oli jõudnud järeldusele, et igal muul juhul on

neist liiga palju tüli. Pärast kohutavat murrangut ja leina-
protsessi, mille ta pidi läbi tegema Imogeni ootamatu
surma järel, oli Maribel lõpuks ometi leidnud rahu. Talle
meeldis tema elu. Talle meeldis see kohe väga. Miks ta
peaks isegi üldse hoolima sellest, mis too *mees* võis arvata?
Ilmselt ei mäletanudki ta enam Maribeli.

Sellises meeleolus läks ta kirikutrepist üles ja istus esi-
mesele vabale kohale löövi tagumises osas. Ta kesken-
dus teenistusele, ilma et oleks vaadanud vasakule või pa-
remale, kuid tema kuues meel pani ta naha surisema ja
judinad mööda pingul selga alla jooksuma. Maribeli põ-
sed löid roosalt õhetama. *Tema* oli kohal. Ta ei oleks osa-
nud öelda kuidas, aga ta teadis seda. Kui ta ei suutnud
enam kauem ahvatlusele vastu panna, vaatas ta üles ning
nägi meest istumas paar rida eespool teisel pool vahekäi-
ku. Pallise kasv ja kehakuju olid eksimatult äratuntavad,
nii nagu seda oli ka tema kõrgi tumeda pea kuju ja fakt,
et vähemalt kolmel äärmiselt atraktiivsel naisel oli õn-
nestunud ennast tema käeulatusse istuma sättida. See tegi
Maribelile tahtmatult nalja. Kui Leonidas oleks olnud
mingi haruldane loom, oleks tema liik selle jahi tõttu,
mida temale peeti, ammu välja surnud. Tõsi oli, et mees
oli pimestavalt nägus, täiesti taltsutamatu ja lisaks veel ka
kuulus naistekütt. Tema olek hüpnotiseeris naisi halvasti
käituma. Polnud mingit kahtlust, et mehe lähedal helju-
vad naised üritavad veel enne teenistuse lõppu temaga
jutule saada.

Ilma igasuguse hoiatuseta pööras Leonidas pead ning
vaatas teda uurivalt. Säravate tumedate sügavalasetsevate

silmade metsikus tabas teda nagu kuul, mis ootamatult tungib õrna ihusse. Maribeli vastupilk oli ülikiire. Maribel tardus, olles ootamatult tabatud hetkel, mil ta oleks andnud peaaegu kõik, kui oleks saanud mehe kohaloleku suhtes täielikku ükskõiksust ilmutada. Ta tundis end kohutavas lõksus olevat, nagu kala, kes on konksu otsa sattunud ja sinna siis rippuma jäetud. Oma enesekontrolli ja kombeid kokku kogudes õnnestus tal mehele viisaka äratundmismärgina kergelt ja puiselt noogutada, siis pööras ta pilgu tagasi enda käes olevale teenistuse kavalehele. Paber värises tema sõrmede vahel. Ta hingas aeglaselt ja sügavalt sisse ning tugevdas haaret, võideldes mälestustetulvaga, mis ähvardas tekitada ohtliku augu tema kaitsemüüri.

Särav blondiin, kes libistas end istuma Maribeli kõrval olevale pingile, pakkus teretunud teemavahetust. Hanna oli kuulunud Imogeniga samasse modelliagentuuri. Välja tegemata sellest, et vikaar parajasti rääkis, kurtis Hanna pikalt liikluse üle, mille tõttu ta oli hiljaks jäänud, ning võttis seejärel välja peegli, et juuksed korda seada.

„Kas sa tutvustaksid mind Leonidas Pallisele?“ sosistas Hanna huuleläiget värskendades. „Sa oled teda ju terve igaviku tundnud?“

Maribel keskendas oma tähelepanu teenistusele. Ta ei suutnud uskuda, et taas kord püüdis üks naine teda Leonidasele ligipääsemiseks ära kasutada. Ta kummutas kiiresti naise mõtte, et nad võisid kunagi olla midagi rohke-
mat kui sõbrad. „Aga mitte nii, nagu sina arvad.“